

b-OTOKSIA

m. combona

b-OTOKSIA

m. combona

m. combona

b-OTOKSIA

© 2022 m. combona

Kannen suunnittelu: m. combona & Tomppa

Sisällön taitto: m. combona

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6632-3

Tomppa,
kiitos kannustavasta palautteesta ja oivalluksista,
kun oma pääni oli tyhjä!

Haluan kiittää,
Marja Viik henkisestä tuesta!

Espoo 2022
m. combona

Hän kipuilee, kärvistelee.

Hän nojaa valkoista seinää vasten. Kädet heiluu yrittäen rentoutua, katse porautuu kattoon, kuin odottaisi siltä vastausta.

Viimeisen kuukauden hän on lukenut pää höyryssä, kirjoittanut miljoona riviä muistiinpanoja, piirrellyt kuvia ja kaavioita. Kaikki siksi, että oppisi, että oppi jäisi aivoihin, sisäistyisi.

Häntä ärsyttää, kun juuri nyt pää on tyhjä, kumiseva tynnyri.

Mikään idea ei tunnu oikealta, loppuun asti kantavalta.

Miksi pään pitää tuottaa näin paljon ajatuksia, hän pätkäilee. Miksei tule vain yksi kristallinkirkas idea, joka lähtisi laukalle. Kehittyisi pyörteen lailla ja toimisi loppuun asti.

Viimeiseen pisteeseen asti.

1

– Otatko espresson? Ville hihkaisee Sadulle keittiöstä.

– Ai, joo, kiitos. Olin niin ajatuksissani, etten kuullut sun liikkuvan.

Hetken kuluttua kahvin vieno tuoksu saa naisen huomion.

– Just oikealla hetkellä. Olen uppeluksissa, ideaa ei vaan tule. Toivottavasti kahvi auttaa. Hän suorastaan ahmaisee espresson.

– Kiitos, hän suukottaa Villeä poskelle.

– Solmut auki ja mielen merelle seilaamaan! Kyllä se oikea idis vielä tulee, usko mua, Ville rohkaisee vaimoaan ja palaa töihinsä.

Satu suoristaa itsensä ja haroo pitkiä punaisia hiuksiaan.

Hän ryhdistäytyy ja lompasii reippaasti liian suurissa tohveleissaan työpöydän ääreen. Satu tuijottaa ulos valkoista pakkaslunta männyn peittona. Brrr. Onneksi voi olla kotona, lämpimässä.

Viime viikolla Satu ja hänen kumppaninsa Ville viettivät 10-vuotisjuhlia. He tapasivat ystävien bileissä, ihastuivat ensisilmäyksellä, rakastuivat rajusti ja nauttivat nyt antoisaa aikuiselämää rivarissa Tapiolassa. Elämä on kaikin puolin mallillaan.

Ville tekee etätöitä omassa työhuoneessaan rivarin toisessa päädyssä ja Satu omassaan, vähän pienemmässä huoneessa, olohuoneen ja keittiön välissä. Siitä on lyhyt matka hakea espresso tai lasillinen vettä.

Satu on nykyään freelancerina tv- ja elokuvatuotannoissa monitoimihenkilönä. Hän meikkaa, ompelee, maalaa ja vasaroi. Tarpeen tullen hän auttaa ruoka- ja kahvitauoilla. Nelosen vakkarityö päättyi organisaatiomuutoksen myötä ja monet joutuivat lähtemään, mutta saivat töitä freenä, Satu on yksi heistä.

Tällä viikolla kuvauksista on paussi ja hän yrittää päästä vihdoin unelmansa kimppuun: kirjoittaa kirja.

Tarinan kerronta kirjallisena ei olekaan niin helppoa kuin ikänsä kameran takana työtä tehnyt oli kuvitellut. Kaikkea muuta! Päiväkirjan kirjoittaminen on eri juttu kuin luoda tyhjästä pitkä tarina kansien väliin.

Kirjoissa pitäisi 'näyttää, ei kertoa'. Pirskatti, kun on vaikeaa. En pääse edes ideasta päätökseen, saati miten siitä sitten jatkaa, hän miettii.

Satu tuijottaa talvista maisemaa, pallottelee ideoita ja piirtelee kuvioita ja kaavioita, kirjoittelee sanoja, mutta mikään ei auta. Mitään ei tapahdu.

Kuluu minuutti, kymmenen. Satu turhautuu, sulkee läppärin.

2

Neloselta lähtö oli Sadulle vaikea paikka. Elämä ‘telkkarissa töissä’-identiteetillä oli siihen aikaan jopa hohtokasta, joten free-elämään tottuminen vei aikansa. Nykyään hän nauttii vapaudesta itse päättää, mitä töitä ottaa vastaan.

– Miten kirjoittaminen sujuu, utelee Ville keittiöstä.

Päivä on puolessa välissä ja Satu on istunut tiiviisti läppärin ääressä aamusta alkaen.

– Noh, olen kirjoittanut koko aamun. Olisko, vaikka kohtauksia, mutta ei mulla mitään selkeää ideaa vieläkään ole.

– Pääasia on, että kirjoitat. Vaikka tajunnanvirtaa. Kaikkea sekamelskaa, mitä päästä valuu sormien kautta näppäimille ja lopulta screenille. Usko mua. Teen sitä itsekin silloin, kun on tulppa kiinni eikä virettä saa päälle millään. Antaudu virran vietäväksi. Sieltä voi avautua joku puro, joka vie sut tarinan valtamereen, Ville maalaa.

– Joo mä tiedän. Ekana aamulla annoin palaa. Kirjoitin hirveitä sekasotkia ihan mitä mieleen tuli ja sitten

deletoin kaikki. Sen jälkeen tuli tyhjä olo. Kun en pääse pidemmälle. En kyllä olis koskaan uskonut, että jopa aloittaminen saattaa olla näin vaikeeta, Satu voihkii. Hän menee keittiöön, liruttaa espresson ja nappaa punaisesta peltirasiasta kaurakeksin.

– Kyllä se siitä. Istu ja kirjoita. Sulla on vielä päiviä ennen seuraavaa keikkaa. Mä meen takasin hommiin. Ville rutistaa Satua ja poistuu omien töidensä kimppuun.

Satu istuu läppärin edessä sormet näppäinten päällä, mutta vaipuu ajatuksiinsa.

Tule teksti. Tule teksti.

Kännykkä soi.

– Haloo. Ai, hei Rita, ystäväiseni, mitä sulle kuuluu?

Satu kuulee Ritan kertovan viikonloppuna tapaamastaan nuoruusajan heilasta ja uuden reseptin kokeilusta lohikeittoon.

– Siihen laitetaan aivan loppuvaiheessa ruskistettua voita ja sopiva tilkka sitruunamehua, nam! Rita maiskuttaa. Mutta mitä sulle kuuluu? Kirjailija! Kerro!

- No, yritän tässä päästä kirjoittamisen makuun, mutta ei se olekaan niin helppoa, kun luulin. En löydä kirkasta ideaa, joka kestäisi kirjaksi asti.
- Mutta haluat kuitenkin edelleen yrittää? utelee Rita.
- Juu, juu. Tämä on suuri unelmani, mutta samalla myös haaste. Joudun oppimaan ihan sairaasti monenlaisia juttuja. Muuten, oletko sinä lukenut Ilkka Remestä?
- En. Miten niin? kysyy Rita.
- Minä löysin Remeksen kirjan ihan vahingossa. Ei mua kiinnosta kaikki ne aseet tai niiden tarkat yksityiskohdat, mutta kyllä hän on taitava kirjoittaja. Mielettömästi taustatietoa kaikesta, maailmantaloudesta, politiikasta ja verkostoista. Vähän alkoi pelottaa, ettei vaan kaikki ole totta, mitä hän kirjoittaa!
- Eihän romaanissa koskaan mikään ole kai ihan totta, vaikka kirjailijan elämästä, persoonasta, siinä tietty aineksia on, Rita toteaa.
- Hyvä verkosto eri alan ihmisiä tietty auttaa. Ja paljon pitää tietää, Satu kuittaa.
- Tai istumalihaksia ja motivaatiota kaivaa kaikki tieto selville, Rita vinkkaa.

– Totta. Ei mua kyllä kiinnosta selvittää jonkun ydinvoimalan rakennetta tai eri aseiden ominaisuuksia. Tai maailmanlaajuisia suhmurointeja. Aamulla just luin Bilderberg-kokouksista, että ne olis eliitin poliittista peliä. Varsinkin, kun kokoukset on salaisia eikä niistä kirjoiteta pöytäkirjoja. Itse sanovat niiden olevan vain keskustelutilaisuuksia. Jotkut pitää yllä salaliittoteoriaa, mene ja tiedä.

– Joo-o. Ei me pienet tavikset tiedetä, mitä tollasissa päätetään. Junaillaanko investointeja ‘sulta mulle ja multa sulle’, Rita pohtii.

– Niinpä. Puhutaan jostain muusta. Muuten mä alan taas hermostua ja sitten mun rauhallinen olotila katoaa. Naiset rupattelevat niitä näitä, kunnes Satu haluaa lopettaa puhelun ja päästä taas kirjoittamiseen kiinni.

3

Sadulla on hidas aamu. Hän nappaa espresson käteensä.

– Ah, just sopivasti! Satu hihkaa innostuneesti.

Hän on kuunnellut äänikirjaa aamutoimissaan eikä millään malttanut keskeyttää vaikka halusi kirjoittaa.

Molempien tekeminen yhtäaikaan ei onnistuisi, toisen kärsimättä. Kuulokkeet huusi ‘charge me’.

Hän laittaa aftershokz-kuulokkeet latautumaan läppäriin, nappaa espresson parilla kulauksella ja avaa tarinakansion.

– Olispa tuollaiset kuulokkeet olleet silloin olemassa, kun häkäpäässä ompelin. Noissa kuulokkeissa ei roiku mitään, pysyy hyvin päässä jopa jumpatessa, hän mutisee itsekseen ja palaa aamulla Villen kertomaan yökuviin.

Ville oli nukkunut aamuyöstä vähän huonosti. Hän yritti saada työasiat pois mielestään ja unen päästä kiinni. Ville alkoi muistella lapsuuskotinsa huoneita ja huonekaluja. Isänsä, Juhanin, tekemää keittiön pöytää. Itse pöytälevy oli ohut ja sen reunoja kiersi harmaa nauha, ettei tulisi

naarmuja seiniin. Ruman näköinen kuin mikä, mutta itse tehty. Keittiöstä Ville vaelsi mielessään ruokahuoneeseen, jonka katossa oli iso kattokruunu, myös olohuoneessa sellainen piti olla. Valtava, paksujalkainen ruokapöytä jökötti paraatipaikalla. Siinä oli kolme välilevyä pidennettäväksi, kun kylään tuli paljon vieraita. Seinän vierellä oli matala astiakaappi täynnä Arabian posliiniastiastoa ja Riihimäen lasin kristallia. Ruokahuoneesta Ville hiippaili mielessään omaan huoneeseensa. Vanhanaikainen parkettilattia ja sininen tapetti, jossa kullan värisiä kuvioita. Huone oli iso. Sinne mahtui myös äidin kangaspuut. Monet raanut, laudeliinat ja muut kudotut kankaat roikkuivat siistissä järjestyksessä seinätelineessä. Isosta ikkunasta avautui näkymä takapihalle, jossa Villekin oli pienenä leikkinyt. Yhdellä seinällä oli Tarzan-juliste ja katossa keltainen valaisin.

Minulle ei tulisi koskaan mieleen moisia miettiä, että saisin unen päästä kiinni. Hassu idea. Minä sen sijaan kuuntelen äänikirjaa. Sellaista, joka rauhoittaa. Ei ole niin tarkkaa, jos jää kuulematta pätkä tai kaksi. Ajastan yleensä torkun kuudenkymmenen minuutin kohdalle. Herätessäni kelaan

Sadulla oli unelma.
Sama kuin miljoonilla ihmisillä.
Hän päätti toimia.
Ei vain puhua ja unelmoida.
Reilu vuosi, melkein kaksi,
hän hipoi pilviä ja sukelsi uppeluksiin.
Iloitsi ja kirosi.

Viimeiseen pisteeseen asti.

9 789528 066323